

Wyrok z dnia 8 września 2010 r.

III KRS 11/10

1. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie przedstawienia wniosku kandydata o powołanie do pełnienia urzędu sędziego nie może być zaskarżona przez osobę, która z negatywnym skutkiem kandydowała na to samo stanowisko (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.).

2. Przepis art. 57 § 2a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) nie dotyczy warunków do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego, o których mowa w art. 65 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz.U. Nr 26, poz. 157 ze zm.).

3. Warunek zatrudnienia na stanowisku asystenta sędziego co najmniej przez okres 2 lat w pełnym wymiarze czasu pracy przed zgłoszeniem wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego lub przed upływem terminu do zgłoszenia takiego wniosku nie wynika z art. 65 ust. 3 pkt 2 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

Przewodniczący SSN Romualda Spyt (sprawozdawca), Sędziowie SN: Józef Iwulski, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2010 r. sprawy z odwołania Izabeli P. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 9 lutego 2010 r., w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G., oraz od uchwał [...] z dnia 9 lutego 2010 r.,

1. o d r z u c i ł odwołanie w części dotyczącej uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 lutego 2010 r.: [...] w sprawie przedstawienia wniosku Moniki G. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G. oraz [...] w sprawie przedstawienia wniosku Marka J. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G.;

2. o d d a l i ł odwołanie w pozostałym zakresie.

U z a s a d n i e n i e

Uchwałą [...] z dnia 9 lutego 2010 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła, że referendarz Izabela P. nie zostanie przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G. W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że Izabela P. zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym G.-P. w G., obwieszczone w Monitorze Polskim z 2009 r. Nr 36, poz. 551. Na dwa wolne stanowiska sędziowskie zgłosiło się 11 kandydatów.

Kandydatka urodziła się w dniu 13 lutego 1966 r. w G. W 1996 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu G., uzyskując tytuł magistra prawa z oceną dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę dostateczną. Z dniem 1 października 2000 r. została mianowana referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w G. Decyzją z dnia 28 czerwca 2005 r. przeniesiona została na stanowisko referendarza sądowego do Sądu Rejonowego G.-P. w G., gdzie orzekała w Wydziale Gospodarczym Krajowego Rejestru Sądowego, a od dnia 18 maja 2009 r. orzeka w Wydziale Gospodarczym Rejestru Zastawów. Oceny kwalifikacji kandydatki dokonała sędzia wizytator do spraw gospodarczych, która wyraziła pogląd, że kandydatka jest dobrze przygotowana merytorycznie i organizacyjnie do orzekania, w związku z tym zasługuje na powołanie na stanowisko sędziego. Kolegium Sądu Okręgowego w G. na posiedzeniu w dniu 25 września 2009 r. zaopiniowało kandydaturę w następujący sposób: 7 głosami „za”, 0 głosami „przeciw” i 1 głosem „wstrzymującym się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. w dniu 28 września 2009 r., przy 90 osobach obecnych i głosujących, kandydatka uzyskała następującą liczbę głosów: 31 „za”, 58 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”. Minister Sprawiedliwości w stanowisku z dnia 10 grudnia 2009 r. pozytywnie ocenił powyższą kandydaturę.

Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawiać powyższej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G. Uzasadniając swoją

uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydatka uzyskała negatywną opinię Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. Kontrkandydaci na to samo wolne stanowisko sędziowskie, ocenieni najwyżej przez Radę, uzyskali najwyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego (uzyskali następującą liczbę głosów: pierwszy - 63 „za”, 25 „przeciw”, 2 „wstrzymujące się” oraz drugi - 67 „za”, 21 „przeciw”, 2 „wstrzymujące się”). Te okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 9 lutego 2010 r. na kandydatkę do pełnienia urzędu sędziego nie oddano głosów „za”, oddano 13 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”. Tym samym przedmiotowa kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W odwołaniu, sporządzonym przez radcę prawnego, Izabela P. zaskarżyła następujące uchwały Krajowej Rady Sądownictwa podjęte w dniu 9 lutego 2010 r.: [...] w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie Izabeli P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G., [...] w sprawie przedstawienia wniosku Moniki G. o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G. i [...] w sprawie przedstawienia wniosku Marka J. o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G. - jako sprzeczne z art. 65 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz.U. Nr 26, poz. 157 ze zm.) w związku z art. 57 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).

W uzasadnieniu odwołania skarżąca wskazała na przepisy regulujące wymagania dotyczące osób ubiegających się o powołanie na stanowisko sędziego oraz tryb składania kandydatur i stwierdziła, że wśród zgłoszonych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie obwieszczony w Monitorze Polskim z dnia 15 czerwca 2009 r. Nr 36, poz. 551 znalazły się osoby, które nie spełniały ustawowych wymagań, w tym między innymi Monika G. i Marek J., którzy swój egzamin sędziowski składali we wrześniu 2007 r., a zatem przed upływem dwóch lat od ostatecznego terminu zgłoszeń. Dalej skarżąca podniosła, że pomimo braku spełnienia warunków przez te osoby, ich kandydatury zostały przedstawione Kolegium Sądu Okręgowego w G. Zgromadzenie Ogólne Sędziów oceniało kandydatów nieświadome błędów rekrutacyjnych. Nie zostało bowiem podniesione, że na listach do głosowania zamieszczono osoby, które kandydatami być nie mogły. Zdaniem skarżącej, miało to wpływ na głosowanie, skoro właśnie te osoby otrzymały najwyższą liczbę głosów. Na brak speł-

nienia ustawowych wymagań przez zgłoszonych kandydatów zwrócił natomiast uwagę Minister Sprawiedliwości, wydając negatywne opinie w tej kwestii. Oznacza to, że Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując uchwały [...] w sprawie przedstawienia wniosku Moniki G. o powołanie do pełnienia urzędu sędziego i [...] w sprawie przedstawienia wniosku Marka J. o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, naruszyła art. 65 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury w związku z art. 57 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Odnosząc się do uchwały [...] w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie Izabeli P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G., skarżąca wskazała, że Krajowa Rada Sądownictwa oparła swą decyzję na uchwale Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w G., mając świadomość, że Zgromadzenie głosowało w błędnym przeświadczeniu, iż wszyscy kandydaci spełniają ustawowe warunki co do kandydowania. Tymczasem należało pominąć osoby, które wbrew art. 65 ust. 3 pkt 2 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, jak i art. 57 § 3 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, zostały przedstawione jako kandydaci i przedstawić Prezydentowi wnioski o powołanie do pełnienia urzędu sędziowskiego osób, które, po pierwsze, spełniały ustawowe wymagania, po drugie, w dalszej kolejności uzyskały najwyższą liczbę głosów. Jednym z takich kandydatów jest skarżąca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie wniosku danego kandydata o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zgłoszonego w wyniku obwieszczenia o wolnym stanowisku sędziowskim, nie podlega zaskarżeniu w trybie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.) przez osobę, która z negatywnym skutkiem kandydowała na to samo stanowisko. W myśl tego przepisu, „sędzia albo osoba, której praw lub obowiązków dotyczy uchwała, wydana w indywidualnej sprawie, może odwołać się od takiej uchwały do Sądu Najwyższego, z powodu sprzeczności uchwały z prawem, o ile

przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Odwołanie nie przysługuje w sprawach określonych w art. 2 ust. 1 pkt 6”.

Pamiętać przede wszystkim należy, że aktualna treść art. 13 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa jest wynikiem uznania przez Trybunał Konstytucyjny, że przepis ten w uprzednim brzmieniu (jego zdanie drugie) w zakresie, w jakim dotyczył art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z pkt 2 tej ustawy, był niezgodny z art. 45 ust. 1 i z art. 77 ust. 2 w związku z art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (wyrok z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63). Analiza uzasadnienia powyższego wyroku prowadzi do wniosku, że ocena o niezgodności tej normy prawnej z 45 ust. 1 Konstytucji RP („każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”) wynikała, między innymi, z przyjęcia przez Trybunał Konstytucyjny, że uchwała Krajowej Rady Sądownictwa wydana na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa rozstrzyga indywidualne sprawy w sposób kształtujący sytuację prawną adresata. Postępowanie w sprawie oceny kandydata do pełnienia urzędu sędziowskiego na określonym stanowisku sędziowskim wpływa bezpośrednio na określenie sytuacji prawnej tej osoby. Rozstrzygnięcia te poprzedzone są, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 powyższej ustawy, rozpatrzeniem i oceną kandydatur do pełnienia urzędu sędziowskiego.

Stąd, mimo że procedura naboru na to samo wolne stanowisko sędziowskie, na które zgłosił się więcej niż jeden kandydat, na etapie postępowania przed Radą nosi pewne cechy konkursu, to uchwały podjęte w tym postępowaniu dotyczą odrębnie każdego z nich. W uchwale o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu określonej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Krajowa Rada Sądownictwa rozstrzyga wyłącznie o prawach danego kandydata albo kreując jego nową sytuację prawną (nowe uprawnienia i obowiązki), albo odmawiając kreowania takiej nowej sytuacji. Uchwała stanowi zatem indywidualną normę prawną kształtującą wyłącznie prawa i obowiązki osoby, do której jest skierowana. Nie wyowiada się natomiast ani pozytywnie, ani negatywnie o prawach innych kandydatów (kontrkandydatów) na to samo stanowisko, stąd też ta uchwała nie dotyczy ich praw i obowiązków w rozumieniu art. 13 ust. 2 ustawy. Innymi słowy, w uchwale dotyczącej określonego kandydata nie rozstrzyga się sprawy innego kandydata na to samo stanowisko sędziowskie. Identyczny pogląd w tej kwestii przedstawiony został w wyroku

Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2009 r., III KRS 10/10 (niepublikowanym). W konsekwencji, skoro sformułowanie: „sędzia albo osoba, której praw lub obowiązków dotyczy uchwała, wydana w indywidualnej sprawie, może odwołać się od takiej uchwały do Sądu Najwyższego” użyte w przywołanym przepisie odnosi się wyłącznie do sytuacji prawnej adresata tej uchwały, to jedynie on jest uprawniony do jej zaskarżenia. Z tych względów odwołanie w części dotyczącej uchwał: [...] w sprawie przedstawienia wniosku Moniki G. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i [...] w sprawie przedstawienia wniosku Marka J. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego podlega odrzuceniu

Odnosząc się natomiast do odwołania od uchwały [...] w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie Izabeli P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego G.-P. w G., to odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa może być oparte na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego, przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2009 r., III KRS 8/08, LEX nr 551035, z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 9/09, LEX nr 550985). W odwołaniu powołano się na naruszenie przepisów postępowania - art. 65 ust. 3 pkt 2 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury w związku z art. 57 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych przy podejmowaniu uchwał [...] dotyczącej Moniki G. i [...] dotyczącej Marka J., które to uchybienie miało pośredni wpływ na podjęcie uchwały dotyczącej Izabeli P. Z przedstawionego wnioskowania zdaje się wynikać, że wyeliminowanie z głosowania kandydatur niespełniających ustawowych warunków powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, a najwyżej ocenionych przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G., doprowadziłoby do uzyskania przez odwołującą się największej liczby głosów poparcia przed Krajową Radą Sądownictwa (z uwagi na bardzo dobrą ocenę jej długoletniej pracy na stanowisku referendarza, pozytywne stanowisko Ministra Sprawiedliwości, dobry stan zdrowia). Wprawdzie treść argumentacji dotyczącej decyzji o przedstawieniu Prezydentowi wniosków wskazanych wyżej osób nie jest jednoznaczna, jednakże można uznać, że chodzi o to, że osoby te pracowały na stanowisku asystenta sędziego krócej niż 2 lata - przed upływem terminu do zgłoszenia kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie, o którym mowa w art. 57 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów po-

wszechnych, a zatem nie spełniały ustawowych warunków do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego. Zdaniem skarżącej, wymaganie wskazane z art. 65 ust. 3 pkt 2 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury należy spełnić najpóźniej przed upływem powyższego terminu

Zgodnie z art. 57 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, „każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego, o którym mowa w art. 55 § 2, może zgłosić swoją kandydaturę na jedno wolne stanowisko sędziowskie, w ciągu miesiąca od obwieszczenia, o którym mowa w art. 56. Zgłaszający swoją kandydaturę wypełnia w dwóch egzemplarzach kartę zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko sędziowskie oraz dołącza do niej informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą jego osoby i zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, z zastrzeżeniem art. 58 § 4a. Zgłaszający urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r. dołącza również oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, Nr 83, poz. 561, Nr 85, poz. 571 i Nr 115, poz. 789), albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy”. Podkreślić przy tym należy, że „wymogi formalne” w rozumieniu tego przepisu określone zostały w jego zdaniu drugim i trzecim, nie dotyczą one natomiast ustawowych warunków do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego objętych art. 61 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych i art. 65 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

W zakresie procedury naboru na wolne stanowiska sędziowskie zasadą jest poddawanie zgłoszonych kandydatur ocenie przez uprawnione gremia samorządu sędziowskiego, natomiast przepis art. 57 § 2a ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (wprowadzony do ustawy przez art. 1 pkt 14 lit. b ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o prokuraturze, ustawy - Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 228, poz. 2256, z dnia 14 stycznia 2004 r.) określa wyjątki od tej zasady nakazujące odstąpienie od obowiązku procedury opiniowania. Ustawodawca przyjął, że jedynie w przypadku wniosku kandydata niespełniającego warunków do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego, o których mowa w art. 61 § 1 pkt 1, 3, 4 oraz 6 i 7 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, prezes sądu zawi-

damia zgłaszającego o pozostawieniu zgłoszenia bez rozpatrzenia. Oznacza to, że wyłącznie w tych wskazanych przypadkach zgłoszone wnioski nie zostają poddane procedurze oceny przez kolegium sądu i przez zgromadzenie ogólne sędziów, a następnie przekazane Krajowej Radzie Sądownictwa, za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości. Nie jest zatem uprawnione poszerzanie katalogu wymienionego w art. 57 § 2a ustawy o inne warunki, w tym np. objęte przepisem art. 65 ust. 3 pkt 2 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Należy mieć także na uwadze to, że ustawodawca, nowelizując z dniem 5 maja 2009 r. art. 61 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz wprowadzając przepis art. 65 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, nie zmienił jednocześnie treści art. 57 § 2a (nie rozszerzył wymienionego w nim katalogu), co również przemawia za ścisłą wykładnią tego ostatniego przepisu.

Z wzajemnych relacji art. 57 § 1 i art. 57 § 2a ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych wynika też wniosek, że - wbrew dosłownej treści tego pierwszego przepisu (każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego,[...] może zgłosić swoją kandydaturę na jedno wolne stanowisko sędziowskie) - nie wszystkie ustawowe warunki do objęcia stanowiska sędziego muszą być spełnione w dacie zgłoszenia kandydatury. Ustawodawca, nakazując nadanie biegu wnioskom osób, których nie dotyczy zastrzeżenie z art. 57 § 2a, dał wyraz swojej woli, że kandydat na stanowisko sędziego może niektóre z tych warunków spełnić już po zgłoszeniu, ale nie później oczywiście niż do dnia podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa. W dniu zgłoszenia wniosku (upływu terminu do jego zgłoszenia) obowiązuje zatem bezwzględnie warunek posiadania obywatelstwa polskiego i korzystania z pełni praw cywilnych i obywatelskich, ukończenia wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu zawodowego magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej, zdolność, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego. Natomiast już warunek ukończenia 29 lat (art. 61 § 1 pkt 5) może zostać spełniony później. Podobnie rzecz się ma z warunkami „stażowymi” wynikającymi z art. 65 ust. 1, 2, 3 i 4 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz z art. 61 § 2 pkt 4 i 5, art. 61 § 3 i 4 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Jedy- nym wyjątkiem jest „warunek stażowy” wynikający z art. 61 § 1 pkt 7 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, tj. praca w charakterze asesora prokuratorskiego co

najmniej przez trzy lata przed wystąpieniem o powołanie na stanowisko sędziego. W tym przypadku z samego językowego brzmienia tego przepisu wynika, że wskazany okres ma przypadać „przed wystąpieniem o powołanie na stanowisko sędziego”, a więc przed zgłoszeniem kandydatury. W innych zaś „warunkach stażowych” takiego zastrzeżenia brak, co wyjaśnia przyczynę, dla której nie zostały one wymienione w treści art. 57 § 2a, tak jak to ma miejsce w przypadku art. 61 § 1 pkt 7. Nie można bowiem uznać za takie zastrzeżenie art. 61 § 5 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych („na stanowisko sędziego sądu rejonowego może być powołany ten, kto zajmował stanowisko asesora prokuratorskiego przez okres co najmniej trzech lat lub jedno ze stanowisk określonych w § 2 pkt 2-4 w okresie pięciu lat przed zgłoszeniem na wolne stanowisko sędziowskie”) ani też art. 65 ust. 7 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury („warunkiem powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego jest zajmowanie stanowiska określonego w ust. 3-4 w okresie 3 lat przed dniem zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie”). Te normy odnoszą się bowiem do „zajmowania określonego stanowiska” a nie do „okresu pracy na tych stanowiskach”, a więc wskazują na związek czasowy między zgłoszeniem a zajmowaniem stanowiska. Ustawodawca ze zrozumiałych względów uznał, że jedynie osoby, które w nieodległym czasie od zgłoszenia swojej kandydatury zajmowały określone stanowiska (w ogólnie pojętym „zawodzie prawniczym”), mają dostateczne kwalifikacje merytoryczne do pełnienia urzędu sędziego. Oznacza to, że oba te ostatnio przywołane przepisy dotyczą wyłącznie tych kandydatów, którzy byli, lecz nie są w momencie składania wniosku o powołanie na stanowisko sędziego: asesorami prokuratorskimi, prokuratorami, pracownikami naukowymi, referendarzami, asystentami sędziego, adwokatami, radcami prawnymi, notariuszami. Osoby te muszą zajmować wymienione wyżej stanowiska we wskazanych okresach przed zgłoszeniem na wolne stanowisko sędziowskie. Dla zobrazowania, np. kandydat, który w momencie zgłoszenia swojej kandydatury nie zajmuje stanowiska asystenta sędziego, musi spełniać warunek dwóch lat pracy na tym stanowisku w okresie trzech lat przed dniem zgłoszenia. Natomiast kandydat zajmujący to stanowisko w momencie zgłoszenia musi na nim przepracować dwa lata przed podjęciem uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa. Nie potwierdził się zatem zarzut naruszenia przepisów wskazywanych w odwołaniu.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

